

א מיי פ"ה מ"ל
 ב שיטין ל"ט קמג
 ג עשאן טון ז"ר ק"י
 ד לא נמי ה:
 ב טונע ז"ר ק"י כ
 ג טונע ז"ר ק"י ב
 ה מיי ס"ב קמג ס"ב
 ווועט ז"ר ק"י כ
 ז טונע ז"ר ק"י ב
 ד מיי ס"ב גל"ט
 ה טונע ז"ר ס"ב ק"י
 ח הא ז"ר ס"ב ק"י וע"ז
 ס"ב קמג ז"ר ס"ב
 ז טונע ז"ר ס"ב
 ק"י כ ק"י ג:
 ו ז"ר ז"ר ס"ב גל"ט ז"ר
 ק"י ג:
 ז ח מיי פ"ץ מ"ל מ"מ
 קנטינט ל"ט קמג

מִזְרָחַת רַשְׁיָה

וורובו של אחד מכמהו.
וילס גן שטח גן רוג' נז' מרכז (עליל' יטל). עד ישיחות
את הדריינרין. גני מין-
לטולר ומיטלטן (הפרדס
נעם קלא) כדי צייר כל
אקדם ולע' לממו כן מהן
שאנשטיין טול' נולדי לטן
שנלהן ברכות ח. המוקם
ששה טאלר (הפרדס
טאלר) עמן (בקט').

שיטת מקובצת

השוחט. ר' יהודה אומר עד שישוחט את הווידין. לוקן צעוף
כהויל ווילטו יכול מוקין לה גמולה וככלפי יסודס
קיימל נן כהמלו כפ'ק דבכליות (ד"ה): קאכו צווריין כל' יסודס
ונרלה דזוקין נכתתלא קי' יהודה מל' חס זאנו לעצד ול' מתכוון

הוּא יְהוָה לִימֹדֵךְ צְבָאֶךְ נַגְמָה דְקַמְמָה
 לְכָל רַיְשָׁה צְמָהָן מִסְכָּם דְקַמְמָה
 רִ' יְהוָה עַד צִיסְחָתָה מֵת סְוּוּלִידָן
 וּפְלִיגִי לְצָבָא עַלְיָה וְלִי מִילָּתָה קְדֻשָּׁתָה
 חֲמָלִי פְּלִיגִי עַלְיָה קוֹם עַמּוֹ נְלָסָה
 קוֹם לְיִרְאָה צְוָויָה רִ' יְהוָה דְלִיעָזָר
 מַיִם הַמְּרָא לְמִינָה נְכַמְמָה מַזְדוֹ רַבְנָה
 חָצֵן דְלִיעָזָר פְּלִיגִי עַלְיָה נְקָר נְרַחֲמָה
 דְפַטְעָה נְקָר לְבָזִי יְהוָה נְקָר מְגָמָה

השותחט אחד בעוף ובכמה שנים

שוחטו כשרה^ו ורוכו של אחד
במוחו רביה יהודה אומר עד שיחות איה
חציאחד בעוף ואחד וחציא בבהמה
שוחתו פסולה רוב אחד בעוף ורוב שנים
בבהמה שוחתו כשרה: גמ' השוחט דיעבד
אין לכתלה לא שנים בבהמה לכתלה לא
עד כמה לשוחט וליזיל איבעת אימא
אחד במוחו (כמ"ש סימן) אמר רב כהנא
מנין לשוחטה ישחיה מן הצוואר שנאמר
אמאי דבבב ממקום^ו ששה חפוח
ושחת את בן הבקר ממקום^ו ששה חפוח
מכמי רהאי חטטו לשנא דרכוי^ו הוא
יכתיב^ו וחטטו את הבית ואיבעת אימא
מההכה^ו תחטани באזוב ואטחר ואיבא מונבו
שח מככל שיקוף בעין והוא שח ועומד הוא
אימא מואנו בעין דם הנפש וליכא ואימא
קרע ואoil עד דם הנפש ותו שהייה
רומה הלהה הנרמה ועיקור מנגן אלא גمرا
שוחיטה מן הצוואר נמי יגمرا וכרא למאי
אתא דלא לשוויה גיטרא רב יימר אמר
אמר קרא^ו זוחבת ממקום שוב חתחו מי
ישמען דהאי חתחו לשנא דמתבר הוא דכתיב
אל תירא ואל תחת ואימא מהותמו ובעל
די חתוי בעין והאי וב מאלו הוא ואימא
מלבו ותו שהייה רומה הלהה הנרמה ועיקור
מנגן אלא גمرا שוחיטה מן הצוואר נמי גمرا
קרע לאתא דלא לשוויה גיטרא דברי
ישמעאל תנא ושחט אל תקי ושחט אלא
שחט ממקום שמח חטטו ואימא מלשונו
בעין דם הנפש וליכא ואימא דሩע ואoil עד
דם הנפש ותו שהייה רומה הלהה הנרמה
עיקור מנגן אלא גمرا שוחיטה מן הצוואר
מי גمرا וכרא למאי אתא דלא לשוויה
גיטרא ותנא מיתוי לה מהכא דתניא ר'^ו
חיזיא אמר מנין לשוחיטה מן הצוואר שנאמר
וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים שאין
צ'ל את הראש ואת הפדר מה ת'ל את הראש
את הפדר והלא ראש ופדר בכל כל הנתחי^ו
הוא למה יצאו לפ' שנאמר^ו והפשיט את
הפשטה^ו מנין לרבות את הראש שכבר
וזוקא אמר את הראש שכבר הותז מכלל
שוחיטה מן הצוואר ותנא פתח בראש ופדר
מסיים בראשו ופדרו הכי קאמר מנין לרבות
את הראש שכבר הותז ת'ל את הראש ואת
הפדר וראשו ופדרו למה לי מיבעי לה
לכדרתניא^ו מנין לראש ופדר ישקדומין לכל
נתחים ת'ל את ראשו ואת פדרו וערך
רביה

השוחט. אמרתו נארה. גמරלו פירך נאיס נצטמא מולי לאן
לייעזר צייר כייס הילג כמה יטמות ווילך: חדד צעוזף.
גמליה [ע'ב] מי עטעה: ווינו אן אהה. בל כל חדד ווילך: וויליך.
חוטי הנול שמקלטון למ כס וגעמלו (נקמן דע'ה): מפץ להעוזר

הישוחת אחד ב**קמי** ומוקס נאוגיה מט קלס: 61
חדר צעוק לו. גמלמל (פס 97 כב.)

תורה אור השלם

1. וְשָׁתַּת אֶת בְּנֵי הַקָּרְבָּן
לפִי יְהוָה וְהַקָּרְבָּן יְבָרֹךְ
אֶחָדָן כְּבָנִים אֶת הַקָּרְבָּן
 2. וְרָאַתָּה אֶת הַכִּינּוֹת
הַצְּפָרוֹת וּבְמִים
וּבְכָרְבָּר תְּהִזֵּה אֶת־עֵינֶיךָ
וּבְאֹזֶן וּבְשִׁינֵּי הַלְּלָנוּת
 3. וְתַחֲנֹן בְּאָזְנוֹת
וְאַתָּה כְּבָנֵי מִשְׁלָמָה
אַלְבָנָה
4. יְהוָה יְרָא מִפְּרָט
וְמִלְּקָם
אֲשֶׁר־בָּרָא יְהוָה
לְשָׁוֹם שָׁוֹם וְזָהָב
מִפְּרָט
בָּנָה יְהִי לְךָ נֶצֶר צִוְּרוֹת
וְאַלְמָתָה
בְּשִׁירָיו בְּכָלְבָד
אֲחָת וְשָׁבָת

5. ראה נתן יי אלהים

לפניך את קָרְצָעַן
רש באשר דבר י אליה
אבטליך לך תלייה ואצל
תורתם דברם א נא

7. והפשיט את העלה
וניחאתה לתחיה:
ויקרא א

8. וניחת אותו לנחיתה
ואת ראשו ואת פרדרו
וערך גבונו אולם על
העיסים אשר על האש
אשר על הפונה:
ויקרא יב

גלאיון הש"ם

גמ' אחד בעוף. עי' נעל דג כל ע"כ מוק' ד"ה
וינו מדילן: שם שחר
חתה. עין צמלה חי' סנדלין דג קיך ע"ה ד"ה
מל' למס' :

הגות הב"ח

רביינו גרשום

מתניתין:

י' פל

תיל הא נפקא ליה מאות הראש ואת הפלד מיבעי ליה וכרכ' :

השוחט פרק שני חולין

מסורת יש"ם

- (ה) יומם כו., (ג) זמיטס
- (ט) עלייזין כת., (ב) סטן;
- (ד) גלשייל 7. וקס נקמען,
- (ה) געלע י. נקמן פא.
- (ו) נקמן פס: [טומנטום פ"ז]
ס"ב ע"צ, (ו) יעקלת כת.,
- (ט) מלה מכ., (ט) רקס ה,

- תורה א/or הילך. 1.אות נוורת הבחמה והעוגן כל נפש והזיהה השכנת על הארץ:
- וירא יא כו. 2.והביא אוקט בדרכו רבנן ר' אמר לא לשלטת ראשו וקהל את ראשו ומול עטרו לילא בידך ורואה חה
- 3.הצבר מזבזם יחתש כל דין קם יאסוף להם ונקצתם:

4. יהוחוֹן גַּם בְּלָד הַיּוֹם
הַשְׁמִינִי הַבָּרוּךְ וְאֶתְבָּרֵךְ אֶת
עֲשָׂרָה קָרְבָּנוֹת וַיְשִׁיחַת
לְלִקְמָד שָׁטוֹחַ סְבִּיבוֹת
הַמִּזְמָנָה: בְּמִדרְבָּר אֶל
5. רַאֲמָנָה לְאַדְמָן יְשִׁיחַת
הַמִּלְמָדִים שְׁרֵץ וְפַשְׁחִית
עַל נֶגֶף רַקְעַת הַשְׁמִינִי:
רַאֲמָנָה כִּי
6. וַיְצַרְתִּי לְאַדְמָן
הַאֲדָמָה בְּלִת תְּשִׁידָה
אָתָאת בְּלִעְלָה
יְשִׁיחַת אֶל אַדְמָן לְרָאֹות
מַה יְקֹרָא לוֹ וְבְלִא אֲשֶׁר
קָרְאָה לְאַדְמָן נֶפֶשׁ הַחַיה
רוֹא שָׁמֶן:

בְּרָאָתִי בְּ יַט

7. וְאִישׁ אֲשֶׁר מִבְנֵי
שְׂרָאֵל וְמוֹן הַגָּרֶב
בְּבוֹנָקִים אֲשֶׁר צִיד צִיד
הַמִּזְמָנָה שָׁעַר אֲשֶׁר אֲכַל
וְשִׁיטַר אֶת צָבָא בְּצָבָא
כְּפָרְבָּה:
וְקִזְאָה צָבָא

הגהות רב"ח
 (ט) חותם ל"ס ומיל עמי
 טסה דלאין קוטס נל'
 סכלומיס. כי' כ"ה ואי
 מני הוה כתוב חד
 בראש אצל פדר קמא
 הרה רושין שופחו
 על בית החשתחה והוה
 שמיעין מינה שקורות
 לשל כל הארכאים אבל
 שכבר הות לא שמיעין
 קאנ האנטון כי'

לעוזי רשות

מופף רשי "דריך כבודו. נלי ספיטא האספסטוס מגולן גדר כרך (ו'המ'ה). אין שורתה לטרון גאנט מדכני סופוליס (עניל ב'). הא כרכיב ושרף את דמו. קדש פטיפס בעמלן (קדושה). השותת ותבללה בידיו. גאנט געל די הונט פטיפס מסן זו שאייס לאו דרכם (עניל ג'). מעדן, ואונן, נומילס זוקוועס מומיליס ונד מוחה (טוט). סינמיאן, קאנט ווועשס קאינו גאנט (טוט). פטרו קאנט ואול (טוט). דרכיך קאנט מלוטסת. פטה, טאל מזאג, דערמעטס וווערטס דעריך לדיד קירו. מוניגן, או עוקרו.

בפודר קמל נמה לא היא. צבאמון לר' הילניריך לר' מוסס סכג'ר קומן
סכלל נמה לי: דרכ' נצד. סכתמאנליך הר' מוסס חופס סכלל
על מקום חמץ מפני שמולך דלא: מימי' לא מלכא. חמיטה מן
הצטוויה: אף טויה פטמא. נעלמי' היי' בזונומלה נטלות:

א אלה ל' מיבעי לה
שה' א'חופה את הפדר
טו והוא דרך כבוד של
לה מהכהן דתניה⁵
עופר וכי באיזו תורה
עופר לבהמה בבהמה
ו עופר איןנו מטמא
מטמא גנדים אביה
טמאה גנדים אביה
תבה בהמה לעופר ועופר
בהמה בשחיטה אף
האריך ברוב שנים אף
תלולן אליהו אמר
את ר' אליעזר אמר
ה לעופר ועופר לבהמה
שרו מן הצואר אף
הר או מה להלן ממול
ורוף ת"ל⁶ ומילק את
יבדייל ראשו של זה
של אחר ממול עופר בלא
אי עבד לה א' לאו
עופר בסימן אחד אף
ר' רחמנא ואת תנין בר
ה והעופר הטיל הכתוב
לחיכוי בשני סימני
לונים לפוטרו בלא
הוקש לבהמה הא
אחד גנים דלאו בני
למא משום דכתיב
אם את כל גני הים
עלמא סני להו אלא
דלאו בשחיטה והא
מה החם לא כתיבא
קום שחיטה דאחרני:
ב' בשני סימנים גנים
כך הכשו בסימן אחד
זון קשחת בוגליהם
רצחו הימים שרע נפש
להם מן האדמתה כל
אמר לו⁷ מן הרקק
זה בעיניכם שדוחית
דרם לקרות להן שם
הראשון אמר להן
ס' ר' יצחק בן פנחס
וא סג' א"ה חיה נמי⁸
ב' ואת תורה הבהמה
לייה על עופר שרידה
(קה) מיתיבי⁹ השוחט
ת אין שחיטה לעופר
ברית בעופר לא בחיה
ה או נוחרו או עוקרו
מאי

יפדר קמא למאי אהא. מא זמוקין נטומן חד לרעך ומלי פדר
לממַד לרעך יעדין סבאו בכלל' עלייה ופדר קמלה דערליך
איינס טומופסן על צויה קאטיטען דערטען לרעך קודס כל גאריס
לעלא דרי גען מאכיב חד לרעך גען סוס דערליך מוייס טככל' סומו

שיטה מקובצת

- [ג] اي הכיוון נמי חיה
- איתיחס: [ג] תיל לא יאלך
לטמאה בה מי שאנן לה:
- [ד] לילא מושם ככתב
על וייעזר בולומר מקרוא:
- [ז] וצריך לדם למלאכחו
בדרפיש: [ג] והו שמעי'
- מניה נמי שקדום:

רבי גנו נשות
ופדר קמד דכתיב והמשנה.
דאמר ר' אמר והראש ואה
ההדר. לו ציריך דוחפה
תת הדר לינורו
הhalb אשר על הקרכ'
בבhalb מטמא במען
ובבשא. קלמור כשהיא
נלה וטור אינו מטמא
כוי ערך מטמא בגדרים
בתוך הילעה או בקדושים
והואילן מובלעת
בגדר בעורך דאיו מטמא'
בדומם אלב בשתה אלייה
ואיזו ערך בא בשעת אכילה
שכאשר אבטה בטליה אלל
לא קודם ולא אחר כן
ניין מטמא בגדים בתל
ויש שיטים כולם בהמה
זה יש ריה למלור ערך
^ה ור' אללו מה ערך
בקשו כ' אחור מן
הצואר לולמו במלוקה
ך בכם בכישיטה נן
הצואר כלמור בששתה:
תל רושׁוּ לה מבליך
ויגז' רושׁוּ לה מבליך

כלומר לא של בחמה
ור' אליעזר דלא ליף
הוּא מזוהה עם ברדי'וֹן. ואז
תורת הכהנה הענין וככל
נפש החיה הרושת בכם
ונכשׁ וטל התהוב עף
בין הכהונה לדגון.
לא כוֹן אספה בקסט
שהחתה חוריין כלומר
בשלוי ומשעמם בשיטתו
הם אבל אבא בדורות
בעצם [כינ] שיריה
לבר ודורנים אספה לה'.
מן הרקם מים ואדמה
מעורערת היה קהה: ועוד
שאלו קוגנוקטוס ההגמון
תאן רבן חנן בן נאי'
שאלות מרובות ונודע שאלו
שאללו. וו' אלה היברא
אל אדא לקורות להם שם
כלומר גם הנם בדורות
ואם אמרו בו הארו'
ויצו' הי' אלהים מן האדמת
ועש' בערך כלול לא נכללו
עופות מן כבבמה הארץ
לקורת להם שם משם
דרכיהם על ויצר כלומר
בלושן ואיש אשר ארן
להלמדיו' כלומר מן הרקם
נבראו' משם כביבה וצר' הי'
ויצו' כלמר ויצר' הי'
லילוחם מן האדמה דכתיב
ועש' טעםן על הארץ
ולא כתוב מן הארץ אלא
ממא' בבראו' והשתה
דכתיב על ויצר' שי' מן
הרקם בדורות. היה אתקשׁ
לפיטולי המוקדשין דכתיב
כאשר אלילך צו' ובזב' זר
אלילך צו' בזב' זר בזב' זר

זהו נס נזערנו מורה פועל
המודש בשחיתת אך
חיה בשחיתת. מיסתברא
משמעות דסליק מיניה כלומר

הת דכתיב או ור' ושפך כלומר ששפך סמוך לעופ. מי סברת בעוף לא
נחיה כלומר הנוחר והמעקר

(ה) חולין 5' ליה' ה' גליה מולה צוומה נקמה לנוֹפָה. כלומר גליה דין צוומה. מ"ש ע"פ כ"ו:

